

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-3 У. 1052/15
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Десе Симић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. из ..., кога заступа Данило Петровић, адвокат из Лесковца, Косте Стаменковића 8а, против туженог Школског одбора Основне школе “Б.Б.” из ..., ради поништаја одлуке туженог, бр. 703 од 15.12.2014. године, у предмету разрешења директора школе пре истека мандата, у нејавној седници већа, одржаној 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** одлука Школског одбора Основне школе “Б.Б.” из ..., бр. 703 од 15.12.2014. године.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Школски одбор Основне школе “Б.Б.” из ..., да тужиоцу А.А. из ..., накнади трошкове управног спора, у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореном одлуком, коначном у управном поступку, која је донета на седници туженог органа одржаној 15.12.2014. године, а израђена и заведена 19.12.2014. године, одлучено је да се А.А., директор Основне школе “Б.Б.” из ..., разрешава дужности директора пре истека мандата са даном 17.07.2013. године.

У тужби поднетој Управном суду 21.01.2015. године, тужилац оспорава законитост одлуке туженог органа, због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је оспорена одлука донета након што је ранијом пресудом Управног суда, У. 13247/13 од 06.11.2014. године, поништена претходна одлука истог туженог органа, бр. 449 од 18.07.2013. године. Истиче да је сада оспорена одлука донета на основу акта Министарства просвете, бр. ... од 08.07.2013. године, према коме министар није донео акт о одбијању сагласности, због чега се одлука Школског одбора Основне школе “Б.Б.” из ..., бр. ... од 18.07.2013. године, сматра донетом,

тако да у конкретном случају произлази да не постоји сагласност на сада оспорену одлуку туженог органа, бр. ... од 15.12.2014. године, иако је давање сагласности на одлуку о разрешењу дужности директора неопходно према Закону о основама система образовања и васпитања. Указује да из диспозитива оспорене одлуке произлази да се тужилац разрешава дужности директора са даном 17.07.2013. године, односно ретроактивно, при чему из образложења оспорене одлуке не произлазе разлози због којих је тужени орган нашао да тужиоцу престаје дужност са даном 17.07.2013. године, иако је оспорена одлука донета 15.12.2014. године. Додаје да из образложења оспорене одлуке произлази да је одлука о разрешењу тужиоца донета 07.06.2013. године, због чега није јасно којом одлуком је тужилац разрешен дужности директора, као и да тужиоцу никада није достављена било каква одлука о разрешењу са дужности директора од 07.06.2013. године, при чему седница школског одбора никада није сазвана за 07.06.2013. године. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорену одлуку и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, а туженог обавезе да му накнади трошкове управног спора, за састављање тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, као и за судске заксе за тужбу и одлуку у висини прописаној Законом о судским таксама, у року од 15 дана од пријема пресуде.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и истиче приговор недостатка пасивне легитимације туженог школског одбора да буде странка у овом управном спору, јер школски одбор доноси одлуке у име Основне школе, при чему је школски одбор орган управљања у Основној школи, са надлежностима прописаним одредбом члана 57. Закона о основама система образовања и васпитања. Предлаже да Суд одбаци тужбу.

Испитујући законитост оспорене одлуке у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспорене одлуке тужени орган је нашао да је Школски одбор Основне школе "Б.Б." из ..., на седници од 17.07.2013. године донео одлуку којом се тужилац разрешава дужности директора пре истека мандата са даном 17.07.2013. године, бр. ... од 18.07.2013. године, против које је А.А. покренуо управни спор, након чега је школи достављена пресуда Управног суда, II-1 У. 13247/13 од 06.11.2014. године, којом се уважава тужба и поништава одлука школског одбора, бр. ... од 18.07.2013. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање. Истиче да је тужени орган на седници одржаној 15.12.2014. године, одлучујући у поновном поступку о разрешењу директора А.А., на основу акта Министарства просвете, бр. ... од 08.07.2013. године, утврдио да је за време трајања мандата директора А.А., наступила околност из члана 63. став 2. тачка 10. Закона о основама система образовања и васпитања, односно записником просветне инспекције, бр. ... од 17.05.2013. године, утврђено је да је у радни однос примио лице супротно закону и општем акту (посебеном колективном уговору), због чега су се стекли услови за његово разрешење дужности директора пре истека мандата, због чега је школски одбор 07.06.2013. године донео одлуку о разрешењу директора А.А., професора разредне наставе, за коју је упутио захтев за давање сагласности Министарству просвете, науке и технолошког развоја. Додаје да је наведеним актом Министарства просвете, бр. ... од 08.07.2013. године, достављен одговор, према коме министар није донео акт о одбијању сагласности и да се одлука школског одбора сматра донетом. Због наведених разлога,

тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је, између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, док је одредбом члана 235. став 1. истог закона, прописано да се одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно примењују и на решења која се доносе по жалби.

Према одредби члана 63. став 2. тачка 10. Закона о основама система образовања и васпитања (“Службени гласник РС”, број 72/09,... и 55/13), орган управљања разрешава директора установе ако је утврђено да: је у радни однос примио или ангажује лице ван радног односа супротно закону, посебном колективном уговору и општем акту и у другим случајевима, у складу са законом, док је одредбом става 7. истог члана закона, прописано да се сматра да је одлука органа управљања о разрешењу директора донета, односно да је министар дао на њу сагласност, ако у року од 15 дана од дана њеног достављања не донесе акт којим одбија сагласност.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку и Закона о основама система образовања и васпитања, Суд налази да је оспореном одлуком повређен закон на штету тужиоца, јер образложење оспорене одлуке не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што је, према налажењу Суда, тужени орган у образложењу оспореног решења навео да је оспорену одлуку донео на седници одржаној 15.12.2014. године, на основу акта Министарства просвете, бр. ... од 08.07.2013. године, према коме министар није донео акт о одбијању сагласности на одлуку школског одбора од 07.06.2013. године, због чега се одлука школског одбора сматра донетом. Према налажењу Суда, из наведеног акта Министарства просвете, науке и технолошког развоја, бр. ... од 08.07.2013. године, произлази да је поводом захтева за давање сагласности на одлуку Школског одбора од 07.06.2013. године о разрешењу А.А., професора разредне наставе, дужности директора Основне школе “Б.Б.” у ..., наведена школа обавештена да министар није донео акт о одбијању сагласности, због чега се одлука школског одбора сматра донетом, али се према налажењу Суда, наведени акт Министарства просвете, науке и технолошког развоја, бр. ... од 08.07.2013. године, односи само на одлуку Школског одбора од 07.06.2013. године, при чему се не односи на оспорену одлуку, бр. ... од 15.12.2014. године, па разлози туженог органа дати у образложењу оспорене одлуке од 15.12.2014. године, која се заснива на наведеном акту Министарства просвете, науке и технолошког развоја, бр. ... од 08.07.2013. године, не упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Због наведених разлога, према налажењу Суда, оспореном одлуком су повређена правила поступка на штету тужиоца, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспорене одлуке наводи туженог органа из одговоора на тужбу, у погледу недостатака пасивне легитимације туженог органа да буде странка у овом управном спору и да школски одбор као орган управљања доноси одлуке у име Основне школе. Ово због тога што је одредбом члана 12. Закона о управним

споровима, прописано да тужени у управном спору јесте орган чији се управни акт оспорава, односно орган који по захтеву, односно по жалби странке није донео управни акт, па како је тужени Школски одбор Основне школе “Б.Б.” у ..., доносилац оспорене одлуке, бр. ... од 15.12.2014. године, којом је тужилац разрешен дужности директора пре истека мандата, то је према налажењу Суда, тужени Школски одбор Основне школе “Б.Б.” у ..., пасивно легитимисан да буде тужени у овом управном спору.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореном одлуком повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде не постоји обавеза туженог органа да донесе нову одлуку, јер је Управни суд поништио оспорену одлуку због учињених повреда правила поступка и није вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, будући да се ради о управној ствари о којој надлежни орган одлучује по службеној дужности.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11,... и 55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан. Ово због тога што је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а које је Суд, на основу Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), одредио за састављање тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, а према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94,... и 93/14), за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора, у укупном износу од 17.870,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.01.2016. године, II-3 У. 1052/15

Записничар,
Небојша Стојановић,с.р.

Председник већа-судија
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД